

Lukas 1: 1-25: Voorbereid - advent 2017 – doop Jasmijn.

Orde van dienst:

Welkom

Advent: Kaars en lied.

Votum en zegengroet

Psalm 84: 1

Wet

GK 48: 1, 4

Gebed

Kinderen: Reukwerk.

Zingen: Psalm 141: 1, 2

Inleiding.

Lezen: Lukas 1: 1-25

Nieuw Liedboek 439 Verwacht de komst des Heren.

Preek

GK 80 "O, Heiland open wijd de poort"

Gebed

Sela "Doop".

Doop Jasmijn Eckhart

Formulier

Psalm 105: 5

Vragen ouders en doop

Opwekking 518: Heer, u doorgrondt en kent mij.

Geschenken en gebed

Collecten – "Meer dan een wonder".

Nieuw Liedboek 440: 1, 2 "Ga, stillen in den lande".

Zegen.

Kinderen: Wierook.

Inleiding.

Vorige week ging de preek over het begin van het evangelie van Lukas. Het voorwoord.

Een belangrijk voorwoord. Want daarin maakt Lukas duidelijk, dat hij onderzoek heeft gedaan naar de feiten. Hij heeft aan waarheidsvinding gedaan. En omdat Lukas arts was en dus academisch is opgeleid, mogen we verwachten, dat hij dat heel kundig gedaan heeft.

Kort gezegd: onze blijdschap om Gods verlossing is gebaseerd op feiten. We geloven niet in een mooi sprookje, maar in wat echt gebeurd is.

Dat deden anderen voor hem ook al. Maar die begonnen bij de doop van Jezus bij de Jordaan. Bij Johannes de Doper. Het begin van Jezus' optreden. Maar dan is Jezus al 30 jaar oud.

Wat gebeurde er daarvoor? Waar komt Johannes de Doper opeens vandaan?

Hoe is dat gegaan met de geboorte van Jezus? Hoe was zijn jeugd? Er gaan zoveel verhalen rond.

Lukas gaat dan vanaf het begin alles nauwkeurig na. Hij is vast bij Maria geweest. De kroongetuige.

Een paar keer staat er in de bijbel, dat zij alles wat ze had gehoord en gezien 'opsloeg in haar hart'.

Er lagen bij Maria dus veel waardevolle herinneringen op de plank.

Maar: Lukas gaat nog verder terug.

Hij begint bij Johannes de Doper: waar komt die vandaan? Waarom is hij zo belangrijk?

Preek:

De geboorte van een kindje komt nooit onaangekondigd.

Als moeder merk je als eerste, dat er iets verandert in je lichaam. Je voelt je anders. Soms erg misselijk. Je buik groeit langzaam. In het ziekenhuis nemen ze een echo van je buik. Je ziet het hartje van je kindje al kloppen. Je maakt de babykamer klaar. De luiers wachten in de kast op zware tijden. Ja, de weeën kunnen heel plotseling beginnen. Onverwachts.

Maar: het is nooit onaangekondigd. Je weet, wat er komen gaat. Op een dag. Je kijkt er naar uit.

Zo bereidt God ons ook altijd voor op wat komen gaat.

Zijn ingrijpen kan heel plotseling zijn. Opeens staat er een engel naast Zacharias.

Opeens sta je voor zijn troon. Opeens scheuren de wolken en komt Jezus terug. Plotseling.

Maar nooit onaangekondigd.

Hij overvalt ons niet. Maakt ons niet verlegen.

Hij bereidt ons voor. Zodat we weten. En verlangen.

Zo is dat ook met de wonderlijke geboorte van de Zoon van God op aarde gegaan.

Die is op allerlei manieren aangekondigd.

Schaduwten vol licht vallen over de kribbe. Rijke profetieën bloeien open. Engelen verschijnen.

En gelukkig maar.

Want wie zou er anders kunnen begrijpen wat er in de Kerstnacht is gebeurd?

Wie zou in dat gewone kindje in een voerbak anders de Verlosser van de wereld kunnen zien?

Of in die man aan het kruis.

Of de liefde van God voor zijn wereld?

Achter de geboorte van Jezus liggen eeuwenoude beloften. Grote profetieën. Voorlopers.

Hij bereidt ons voor.

Ook op dat mooie, goddelijke staatsiebezoek in Bethlehem.

1. Profetie.

(Thema-dia)

Profeten van God zijn wegbereiders. Zij vertellen over de weg vol verlossing, die God ging.

En over de weg, die voor ons ligt. Bij deze God ler je vooruit kijken. Verlangen. Vertrouwen.

Al aan Adam en Eva beloofde God een kind, dat de slechte slang zou verslaan.

Aan Abraham beloofde Hij een volk, waarin die Verlosser geboren zou worden.

Aan David, dat die Verlosser in zijn huis geboren zou worden.

Door de profeet Jesaja, dat er een zoon geboren zou worden in het huis van David. Een vredevorst.

Door dezelfde Jesaja, dat God een wegbereider zou sturen. Een voorloper. Een heraut. Dia.

Hij schrijft: Hoor, een stem roept:

‘Baan voor de Heer een weg door de woestijn, effen in de wildernis een pad voor onze God.

Laat elke vallei verhoogd worden

en elke berg en heuvel verlaagd, laat ruig land vlak worden

en rotsige hellingen rustige dalen.

De luister van de HEER zal zich openbaren

voor het oog voor van al wat leeft.

De HEER heeft gesproken!’

De profeet Maleachi neemt die roep over. De laatste profeet van het Oude Testament. Dia.

Hij schrijft “Houd je aan het onderricht van Mozes, mijn dienaar, aan wie ik op de Horeb regels en wetten gegeven heb, die gelden voor heel Israël.

Voordat de dag van de HEER aanbreekt, die groot is en ontzagwekkend, stuur ik jullie de profeet Elia.....”.

De laatste woorden van de laatste profeet.

En daarna werd het stil.

Eeuwenlang.

Geen profeet. Geen engel. Geen stem van God.

Veel lawaai van oorlogen en strijd. Wapengekletter. Vernederingen. Pijn.
Griekse legers, Romeinse legers, golven over het land. Bezetten. Vertrappen het volk van God.
De harde Herodes zit vast op de troon. Een jaloerse heerser.
Er stroomt in al die eeuwen veel bloed door de straten van Jeruzalem. En dus ook veel tranen.
Maar verder blijft het stil.
Geen ingrijpen van God. Geen Elia. Alleen beloftes.
Wanneer gaan die beloftes een keer ontkiemen, HEER? Waar bent U? Denkt u nog wel aan ons?

Het klinkt als onze tijd. Een tijd vol geweld. Op sommige plekken is wat welvaart. Maar op veel plekken is er armoede of moeten mensen vluchten. Breken door grenzen heen op zoek naar veiligheid. Jij loopt tegen je eigen grenzen aan. Worstelt met je eenzaamheid. Je verlangens. Met je ziekte. Met de vraag wie God nu eigenlijk is. Bijna elke dag vraag je "waarom?".
Je bidt. Je zoekt. Je verlangt naar een antwoord.
Maar het blijft stil.

2. Tempel.

(Thema-dia)

Het is stil in het huis van de oude priester Zacharias en zijn vrouw Elisabeth.
Er klonken nooit kinderstemmen. En nu zij oud geworden zijn, klinkt nooit de kloep op de deur van een zoon, die langs komt om even te praten.
Ze zullen er wel om gebeden hebben.
Want het kan een groot gemis zijn om geen kinderen te hebben. Een diepe wens en dus een diep verdriet als je geen kinderen krijgt..
En in die dagen kwam er ook nog de schaamte bij. Want de waarde van een vrouw lag vooral in de kinderen die zij aan haar man gaf. En dan nog het liefst zonen.
Maar hun gebeden zijn nooit verhoord.
En nu zij ouder waren, was het te laat.
Het bleef stil in hun huis.
En buiten was het lawaai van de bezetter: Romeinse bevelen, zwaarden, schreeuwende handelaars op het tempelplein. Verhitte gesprekken van Zeloten.
Als Zacharias en Elisabeth op hun ervaringen waren afgegaan, dan hadden ze God allang vaarwel gezegd. Verbitterd. Want wat heb je aan een God, die niets doet en jouw gebeden niet hoort?

Toch verstilden hun gebeden niet. Lukas vertelt, dat Zacharias en Elisabeth vrome en gelovige mensen waren. Ze hebben God niet losgelaten. Ondanks hun verdriet.
Ze groeien niet bij God vandaan. Ook al had hun leven niet opgebracht wat ze hadden gehoopt.
En wat gebeurt dat niet vaak!
Dat je leven zo anders loopt dan je had gedacht toen je nog jong was en vol idealen. Wat kan het leven onherbergzaam zijn en onzeker.
Maar die oude mensen wisten: God is niet onzeker! Hij is trouw.
En ze groeiden naar hem toe. Ze bleven op hem vertrouwen.
Stel je voor, dat Hij er ook nog eens niet was! Hun hart was een tempel.
God werkte dus heel duidelijk in hun leven. Het waren vrome en gelovige mensen.

Het is stil in de tempel in Jeruzalem.
Een eenzame priester loopt er eerbiedig heen en weer. Om hem heen zijn hoge muren van goud. Wel 30 meter hoog. Wat lijkt hij klein, die eenzame Leviet.
De heilige ruimte wordt verlicht door de zeven olielampjes op de Menorah.
De priester loopt met een schaal vol reukwerk naar het reukofferaltaar. Hij legt de wierook en de dure specerijen op de smeulende kolen op het reukofferaltaar. Direct kringelt er een dunnen sliert rook omhoog. Vult het heilige. Dringt door het voorhangsel het Heilige der Heilige binnen.
Tot voor de ark, de troon van God.
Binnen in de tempel is het stil. Buiten knielt het volk en bidt.

En terwijl Zacharias daar staat, alleen met God, breekt er hemels licht los in het heilige. Het licht van de kandelaar verbleekt bij dit licht. Zacharias kijkt verschrikt op.

Hij ziet dan de bron van dat nieuwe licht: een engel van God staat naast het reukofferaltaar. In al zijn schrikwekkende grootheid. Gabriel. Held van God, betekent zijn naam.

Maar de engel stelt hem meteen gerust: "Wees niet bang, Zacharias, want je gebed is verhoord....".

Engelen komen niet om mensen bang te maken, maar om mensen blij te maken.

Ze zijn engelen van God en brengen verrassend goed nieuws.

Kijk maar: "Zacharia, jij en je vrouw zullen een zoon krijgen en die zoon zal een groot profeet zijn. Hij is de Elia die komen zou. Hij zal mensen terug bij God brengen. Als een heraut zal hij voor God uitgaan....".

'Ik breng je goed nieuws: het gaat beginnen, Zacharias! Het gaat beginnen. Na eeuwen vol strijd. Vol pijn. Na eeuwen van stilte: het gaat beginnen, Zacharias! God gaat ingrijpen!'

En dat goede nieuws brengt God eerst in de tempel.

Niet in het paleis van de keizer in Rome. Niet in het paleis van koning Herodes. Niet bij Pontius Pilatus. Niet in het Sanhedrin.

Het begint in de tempel van God.

Waar de boekrollen vol beloften liggen. Waar de offers worden gebracht.

Gods grote offensief begint niet in de kazerne. Niet in de strakke kantoren van geharde generaals.

Want het is een liefdesoffensief.

De zoon die straks geboren wordt is een vredevorst. De vrede tussen mensen en God. Omdat alleen uit de vrede met God alle andere vrede geboren wordt. Hij gaat het offer brengen.

Het begint in de tempel.

3. **Gebed.**

(Thema-dia)

Het begint in die tempel bij het gebed.

Want die sterke engel staat naast het reukofferaltaar. Zacharias weet het nog goed.

In de stilte kringelt er een dunne sliert rook omhoog.

Als heerlijk reukwerk voor God. Het tekent de gebeden van Gods kinderen, die op aarde worden opgezonden naar de hemel. Reukwerk voor God. Aangenaam voor hem.

Bidden is: goede geuren de hemel binnendragen.

Bidden gaat blijkbaar niet allereerst om de vraag wat ik aangenaam vind, maar om deze vraag: "Wat vindt God aangenaam?".

Bidden is danken. Niet vragen om wat je nog niet hebt. Maar danken voor wat je wel gekregen hebt. En voor wat God je nog allemaal gaat geven.

Elke dag weer kringelt de rook omhoog. Vervliegt.

In een wereld vol trots en zucht naar macht. Vol pijn en onvervuld verlangen.

Het lijkt zo zwak, zo machteloos: wat kan dat sliertje rook daaraan veranderen?

En toch: als God naar de wereld komt, als Hij zijn machtige engel stuurt, dan landt hij naast het reukofferaltaar. Als de engel van God ons verstoorde leven binnenkomt, dan komt hij door de schijnbaar machteloze poort van het gebed. Dáár geeft hij het eerste signaal van de komende Messias.

Zo zegt de engel het ook: "Wees niet bang, Zacharias, je gebed is verhoord".

Je gebed.

Daar begint kerst.

Daar begint de definitieve ombuiging van de wereldgeschiedenis.

Bij het gebed. En dus bij God.

Het begint dus niet met onze acties. Bij ons vrome leven.

Het begint niet bij hoe groot en sterk wij de kerk maken. Bij sterke leiders en grote plannen.

Het begint bij God.

Dat zie je ook zo mooi bij Zacharias zelf.

Want hij mag als eerste het grote nieuws horen: "Het gaat beginnen, Zacharias!".

Maar van Zacharias wordt door Lukas helemaal geen geloofsheld gemaakt. Hij is maar een van de vele priesters. Hij schrikt als hij de engel ziet. Hij zoekt naar houvast als hij het nieuws hoort. Hij kan het niet geloven, dat hij en zijn vrouw nog een kind zullen krijgen in hun ouderdom. Hij zoekt een teken. En als hij dan een teken krijgt, dan is dat teken best wel straf: maandenlang zal hij niet kunnen spreken! Helemaal geen geloofsheld.

Mooi, hoe God door gewone mensen werkt.

Mensen, die twijfelen. Zoeken naar houvast. Mensen die kunnen vallen.

Ouders, die zwak kunnen zijn.

Waarom doet God dat eigenlijk?

Omdat zo heel duidelijk is, dat het van God komt. Dat Hij ingrijpt. Dat je het van hem mag verwachten. Je leert omhoog te kijken. Je leert om te bidden. Veel te bidden.

Bidden loont.

De engel staat naast het reukofferaltaar.

4. Boete.

(Thema-dia.)

De weg van God om mensen te verlossen is geen weg vol kracht en geweld. Geen engelenlegers, die met vlammende zwaarden mensen op de knieën dwingen.

Het is de weg van het offer. Een offer dat God gaat brengen. Het is een liefdesoffensief.

Het offer van zijn eigen Zoon, die aan een kruis sterft. Een vreselijk offer. Vernederend en hard.

Welke almachtige god zou dat ooit willen doen: zijn eigen kind offeren voor zonden, die anderen hebben gedaan? Voor mensen, die je de rug toekeren. Beschuldigen.

De God van de Bijbel doet dat.

Dát is de grote rode lijn in de Bijbel.

Misschien zit je nog maar kort in de kerk.

Of misschien heb je het evangelie al duizend keer gehoord en komt het niet meer bij je door.

Maar dit is het hart: God wil vrede met jou. Hij zoekt verzoening. Hij zoekt je liefde. Je overgave. En om te laten zien hoe groot zijn liefde voor je is, zendt Hij zijn zoon.

Hij strekt zijn hand naar je uit.

Deze weg, deze liefde, is zo bijzonder, dat God ons daarop voorbereidt.

Stap voor stap. Door offers, profeten en engelen.

Anders zouden we het niet geloven. We zouden de verkeerde kant opkijken. Want deze liefde herkennen we bijna niet meer. We wantrouwen spontane liefde.

En nu komt er een definitieve stap: zijn zoon wordt straks op aarde geboren.

Maar ook nu weer uit gewone mensen. Op een wonderlijke wijze.

Daarom stuurt God eerst zijn engel. Om het aan te kondigen.

Hij stuurt zijn profeet: Johannes de dooper.

Hij is de Elia die komen zou.

Nu stond Elia bekend als een boeteprofeet.

Met veel gezag wilde hij zijn volk losmaken van de afgoden, Baäl en Astarte, smerige vruchtbaarheidsgoden. Hij riep op tot bekering. Tot boete doen.

En ook Johannes de Dooper zal dat doen: "Bekeer je, want het Koninkrijk is nabij".

Een boeteprofeet.

Bij boete denken wij altijd aan straf. Je krijgt een boete als je te hard rijdt.

Vol ergernis scheur je de blauwe envelop open: "Alweer een boete!?!?".

In de bijbel is boete geen straf.

Boete-doen is weer goed maken.
Zoals een visser zijn netten boet. Hij herstelt wat beschadigd is. De gaten maakt hij weer dicht.
Johannes vertellen, dat de Messias komt.
De heilige van God. De koning zelf. De bruidegom. De vredesvorst.
En nu roept Johannes: bereid je voor!
Trek je oude, vuile kleren uit en doe mooie, schone kleren aan!
Bekeer je. Keer je om!
Keer je af van je oude zonden en verslavingen. Je oude afgoden.
Belijd je zonden voor God en aan elkaar.
Geef het toe aan elkaar als je de ander pijn deed. Beschadigd hebt.
Dat je meer jezelf zocht. Je eigen eer. Je eigen genot.
Doe boete.
Maak de banden weer heel. Ook de band met God.

Johannes is de wegbereider voor Jezus. De weg naar ons hart.
Jezus zelf bereidt ons voor op zijn wederkomst. Op de grote bruiloft.
Op een dag zal hij terugkeren om de vrede van God voorgoed op aarde te planten.
Op een dag.
Plotseling.
Maar Hij komt niet onaangekondigd. Bereid je daarom voor.
Zoals je de geboorte van je kindje voorbereidt. Je legt de kleertjes klaar. De wieg komt in de babykamer. De afspraken met de dokter zijn gemaakt. De baby mag komen.
Bereid je voor.
Zoek hem terwijl het nog dag is.
En ontmoet je Koning.
Je vredesvorst.
Amen.